

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/2011-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., B., zastúpeného advokátkou Mgr. A. A., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 120/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2009 doručená sťažnosť M. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. A. A., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 120/2001.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ (navrhovateľ) sa návrhom doručeným okresnému súdu 31. júla 2001 domáhal proti odporcovi uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu podľa § 29 ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 120/01-95 z 25. apríla 2003 návrh zamietol a zároveň rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 CoP 159/03-196 zo 7. septembra 2004 prvostupňový rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože *„súd prvého stupňa... nevykonal dostatočné dokazovanie v potrebnom rozsahu a pre svoje závery si nežadovážil dostatočné skutkové podklady a z toho dôvodu dospel i k predčasným záverom“*. Podaním z 5. februára 2007 sťažovateľ rozšíril návrh o odporcu v 2. rade s odôvodnením, že v priebehu konania na neho odporca nehnuteľnosť previedol. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 120/2001-272 z 11. júna 2009 návrh zamietol, odporcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a sťažovateľa zaviazal uhradiť náhradu trov konania odporcovi v 2. rade. Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového súdu podal sťažovateľ 22. júla 2009 odvolanie.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd v predmetnej veci zapríčinil prieťahy v konaní, a preto žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Slovenská republika, zastúpená Okresným súdom Bratislava I v konaní o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, sp. zn. 15 C 120/2001-272, porušila právo M. B... upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Bratislava I konal vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 120/2001-272 bez prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi M. B... finančné zadosťučinenie 3 350 EUR, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť M. B. do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia... trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 245,70 EUR... na účet advokátskej kancelárie Mgr. A. A...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 120/2001.

Ako vyplýva z I. časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (24. júla 2009) okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 120/2001-272 z 11. júna 2009 návrh sťažovateľa zamietol. Ústavný súd zistil, že na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 282/2009 z 20. apríla 2011 prvostupňový rozsudok potvrdil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu. Ústavný súd preto v súlade so svojou judikatúrou (IV. ÚS 61/03, III. ÚS 41/07, II. ÚS 214/08) poskytuje

ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Sťažovateľ neodôvodnil, prečo nevyužil zákonnú možnosť podať sťažnosť orgánu verejnej moci, a konal tak až po rozhodnutí okresného súdu.

Sťažnosť na postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 120/2001 bola ústavnému súdu doručená 24. júla 2009, teda potom, ako okresný súd vo veci 11. júna 2009 rozhodol. Ústavný súd zo sťažnosti (č. 1. 3) taktiež zistil, že táto sťažnosť, ako aj odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu boli podané v ten istý deň, teda 22. júla 2009. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v čase podania tejto sťažnosti okresný súd už nebol oprávnený vo veci konať, nemohol ovplyvniť priebeh konania, a teda ani porušiť označené práva sťažovateľa, pretože vyhlásením rozsudku a jeho doručením účastníkom konania okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu bola sťažnosť odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. III. ÚS 248/08, III. ÚS 317/2010, III. ÚS 447/2010).

V prípade, ak by všeobecný súd nedoručil svoje rozhodnutie v primeranej dobe, môže sťažovateľ tento postup namietnuť novou sťažnosťou.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2011